№ 3 Warszawa, dnia 28 stycznia 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł. 03 grosze. Prenumerata kwartalna 8 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

47.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1924 r.

o udzielaniu poręki państwowej za zobowiązania sp. akc. Handlowo - Rolniczej „Kooprolna" w Warszawie.

Na zasadzie § 1 p. 4 oraz §2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o udzielaniu poręki państwowej za listy zastawne, obligacje i inne zobowiązania (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) zarządza co następuje:

§ 1. Udziela się poręki państwowej na zobowiązania sp. akc. Handlowo-Rolniczej „Kooprolna" w Harszawie zaciągnięte zagranicą na zakupno nawozów sztucznych i maszyn do maksymalnej wysokości 550.000 Ł.

§ 2. Poręka niniejsza dotyczy jedynie zobowiązań zaciągniętych w ciągu roku 1925 i płatnych w terminach w umowach przewidzianych, co do których Minister Skarbu wyrazi zgodę na warunki tranzakcji i zabezpieczonych zobowiązaniami członków spółki.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1924 r. Nr. 116, poz. 1040).

48.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1924 r.

w sprawie udzielania poręki (gwarancji) państwowej za zobowiązania Centralnej Kasy Spółek Rolniczych.

Na zasadzie § 1 p. 4 oraz § 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o udzieleniu poręki państwowej za listy zastawne, obligacje i inne zobowiązania (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) zarządza się co następuje:

§ 1. Udziela się poręki (gwarancji) państwowej dla Centralnej Kasy Spółek Rolniczych za kredyty uzyskane w Banku Polskim i w państwowych instytucjach kredytowych do wysokości 15.000.000 zł. zabezpieczone bądź majątkiem Kasy bądź zobowiązaniami jej członków.

§ 2. Poręka ta dotyczy jedynie zobowiązań zaciągniętych w ciągu roku 1925.

§ 3. W granicach kredytów przyznanych przez banki, wymienione w § 1, poręka ta będzie stwierdzona osobnym listem gwarancyjnym wystawionym przez Ministra Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1924 r. Nr. 116, poz. 1041).

49.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1924 r.

o udzielaniu poręki państwowej na listy zastawne Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie.

Na zasadzie § 1 p. 1 oraz § 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o udzielaniu poręki państwowej na listy zastawne, obligacje i inne zobowiązania (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) zarządza się co następuje:

§ 1. Udziela się poręki (gwarancji) państwowej za zapłatę kapitału listów zastawnych Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie na sumę 4.000.000 dolarów, płatnego według planu umorzenia, ustalonego na okres 16 i pół lat od dnia wypuszczenia oraz odsetek w wysokości 8 od sta w stosunku rocznym, płatnych półrocznie z dołu.

§ 2. Poręka niniejsza obejmuje jedynie te listy zastawne, które zostaną wypuszczone do końca r. 1925 oraz których warunki umieszczenia na rynku zagranicznym zostaną zatwierdzono przez Ministra Skarbu.

§ 3. Udzielanie poręki wskazanej w § 1 potwierdzi Komisarz Rządowy Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie przez umieszczenie odpowiedniego napisu na odnośnych listach zastawnych, po sprawdzeniu, że listy te odpowiadają wymogom powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej i niniejszego rozporządzenia oraz, że zostaną umieszczone zagranicą.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1924 r. Nr. 116, poz. 1042).

50.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1924 r. o sposobie lokowania gotowizny bieżącej przez osoby prawa publicznego i osoby niewłasnowolne.

Na zasadzie art. 1 lit. E. p. 4 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 stanowię co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz U. R. P. Nr. 106. poz 959) ulega następującym zmianom:

a) § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby prawa publicznego (instytucje ubezpieczenia społecznego, związki komunalne, gminy wyznaniowe i t. p.) mogą swoją wolną gotowiznę bieżącą lokować jedynie w Banku Gospodarstwa Krajowego, w Pocztowej Kasie Oszczędności, w Państwowym Banku Rolnym, w Banku Polskim i w Polskim Banku Komunalnym.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do lokat poniżej 100.000 zł. o ile w miejscowości, gdzie ma siedzibę osoba prawa publicznego niema oddziału wyżej wymienionych instytucji kredytowych".

b) § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Związki komunalne mogą lokować bez ograniczeń przewidzianych w § 1 swoją gotowiznę we własnych instytucjach kredytowych, zaś zarządy miast nadto mogą za zezwoleniem Ministra Skarbu, udzielonem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych lokować swą gotowizne także w innych instytucjach kredytowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 roku.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII. 1924 r. Nr. 117, poz. 1045).

51.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o udzieleniu poręki państwowej.

Na zasadzie art. 1 lit. E. ust. 1 oraz art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Udziela się poręki (gwarancji) państwowej na sumę 125.000.000 zł. za zapłatę kapitału i odsetek listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, odpowiadających warunkom ustalonym w §§ 6,, 7, 8 i 9 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450).

§ 2. Udziela się poręki (gwarancji) państwowej na sumę 100.000.000 zł. za zapłatę kapitału i odsetek obligacyj bankowych Banku Gospodarstwa Krajowego, przeznaczonych do ulokowania na rynkach zagranicznych, a emitowanych na zasadach ustalonych w § 13 i następnych statutu Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 478).

§ 3. Udziela się poręki (gwarancji) państwowej na sumę 85.000.000 zł. za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu gwarancyj, wydawanych na zasadzie § 63 ust. c) statutu Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 478) i zabezpieczających płatność zaciągniętych zagranicą zobowiązań związków o charakterze spółdzielczym, majacych dostateczne zabezpieczenie w majątku tych związków i w zobowiązaniach ich członków oraz zobowiązań osób fizycznych i prawnych, zabezpieczonych hipotecznie w pierwszej połowie szacunku nieruchomości lub zastawem towarów, przeznaczonych na wywóz.

Z poręki, udzielonej w § niniejszym korzystają te z pośród wymienionych zobowiązań Banku Gospodarstwa Krajowego, na których zaciągnięcie zezwoli Minister Skarbu.

§ 4. W wypadkach przewidzianych w tem roporządzeniu jakoteż rozporządzeniem Przydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) udzielona poręka nie może dawać podstawy dla nadania papierom publicznym, emitowanym przez instytucję, korzystającą z gwarancji, formy papierów państwowych i dlatego zarówno forma papierów, jakoteż i napisy, zawierające wzmiankę o udzielonej gwarancji, muszą być każdorazowo zatwierdzone przez Ministra Skarbu.

§ 5. Sumę 500 miljonów, przeznaczoną w § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) na udzielenie poręki państwowej dla zobowiązań, wymienionych w tym paragrafie, zmniejsza się do sumy 190 miljonów złotych.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 1924 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII 1924 r. Nr. 118 poz. 1067).

52.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o przekształceniu spółek akcyjnych na spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Na zasadzie punktu E 5 artykułu 1 i artykułu 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy jedynie spółek akcyjnych, które na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542) musiałyby uledz likwidacji, i nie stosuje się do przedsiębiorstw bankowych i ubezpieczeniowych.

Przkształcenie spółki akcyjnej na spółkę z ograniczoną odpowiedzialnośią nie powoduje żadnych zmian w jej stosunku do osób trzecich.

§ 2. Uchwała spółki akcyjnej o przekształceniu na spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością nabiera mocy prawnej przez wpis do rejestru handlowego. Uchwała ta powinna zapaść większością głosów przynajmniej ¾ akcjonarjuszów, obecnych na walnem zgromadzeniu i wyobrażających przy-

najmniej ⅓ kapitału akcyjnego. Uchwała o przekształceniu pod względem formy musi być sporządzona odpowiednio do wymagań, przewidzianych przez ustawodawstw odzielnicowe, względnie statuty dla uchwał o rozwiązaniu spółki.

§ 3. Zgłoszenie do rejestru handlowego musi nastąpić w przeciągu 3-ch miesięcy po powzięciu uchwały o przekształceniu, przyczem należy wykazać:

1) że akcjonarjuszów spółki akcyjnej wezwano przez ogłoszenia w pismach, przewidzianych w statutatch spółek, lub listami poleconemi celem oświadczenia, czy chcą przystąpić do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tym samym udziałem w majątku spółki akcyjnej, jaki przypada na ich akcje;

2) że każdy akcjonarjusz, przystępujący do przekształconej spółki, przejął kwotę, odpowiadającą jego udziałowi w majątku spółki akcyjnej;

3) że akcje, zamienione na obszarze b. zaboru rosyjskiego na udziały, a na pozostałym obszarze Państwa na wkładki zakładowe, wyobrażają przynajmniej połowę kapitału zakładowego spółki akcyjnej odpowiednio do wymagań punktów 4 i 5 niniejszego paragrafu;

4) że podstawą do obliczenia, jaki udział w majątku spółki przypada na każdą akcję, był specjalny bilans, sporządzony na podstawie oszacowania rzeczywistej wartości majątku spółki przez komisję szacunkową, przewidzianą w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 863), i że bilans ten zosał zatwierdzony przez Ministra Przemysłu i Handlu oraz Skarbu;

5) że kapitał zakładowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest niższym od bilansowej wartości kapitału zakładowego od spółki akcyjnej, ustalonego w myśl punktu 4 niniejszego paragrafu;

6) że akcjonarjusze, przystępujący do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, względnie inne osoby, zobowiązały się wobec spółki aktem notarjalnym do wpłaty na rzecz spółki w ciągu trzech lat kwot, spłacanych w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia, z ustaleniem w rzeczonym akcie notarjalnym podziału pomiędzy sobą tych kwot w charakterze udziałów, względnie wkładek zakładowych.

§ 4. Przepisy ustaw dzielnicowych co do wysokości kapitału zakładowego spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wysokości udziałów, względnie wkładek zakładowych, pozostają w mocy.

§ 5. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnościa obowiązana jest wypłacić akcjonarjuszom, którzy do niej nie przystąpili, po upływie trzech lat od dnia zarejestrowania uchwały o przekształceniu spółki kwoty, jakie przypadają na ich akcje według bilansu, o którym mowa w § 3 punkt 4. Przed upływem trzech lat akcjonarjusze ci mogą żądać jedynie wypłacania im corocznie z dołu procentu równego dywidendzie, jaką będą w tych latach otrzymywać udziałowcy, od przypadających im kwot. Wypłata tych procentów będzie notowana na akcjach.

§ 6. Uchwała o przekształceniu spółki podlega zgłoszeniu do rejestru handlowego w sądzie właściwym dla spółki z ograniczoną odpowiedzialnościąze względu na jej siedzibę.

Przy zgłoszeniu tem należy wykonać wszelkie przepisy, wymagane przez ustawodawstwo dzielnicowe przy wpisie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Równocześnie z wpisem uchwały o przekształceniu wykreśla się z rejestru handlowego dawną spółkę akcyjną.

Jeżeli sąd, do którego zgłoszono wniosek, nie jest zarazem właściwym sądem dotychczasowej spółki akcyjnej, to powinien po powzięciu uchwały o wpisie udzielić ją temu ostatniemu celem wpisania w jego rejestrze handlowym.

§ 7. Od dnia wpisu do rejestru handlowego spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest uprawniona do rozporządzania majątkiem spółki akcyjnej.

§ 8. Przekształcenie spółki w myśl niniejszego rozporządzenia wolnem jest od wszelkich opłat stemplowych i aljenacyjnych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie zdniem ogłoszenia. Ma ono zastosowanie tylko do tych spółek akcyjnych, które powezmą i zgłoszą do zarejestrowania uchwały o przekszałceniu na spółki z ograniczoną odpowiedzialnością najpóźniej do dnia 31 grudnia 1926 r.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Żychliński.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII. 1924 r. Nr. 118 poz. 1070).

Organizacja władz.

53.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1924 r.

o zwinięciu istniejącej poza siedziba inspektoratu skarbowego w okręgu izby skarbowej w Krakowie kasy skarbowej w Dębicy.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) i art. 7 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. monarchji Austrjacko-Wę-

gierskiej (Dz. P. P. P. Nr. 31, poz. 261), zarządza się co następuje:

§ 1. Zwija się z dniem 1 stycznia 1925 r., istniejącą poza siedzibą inspektoratu skarbowego w okręgu izby skarbowej w Krakowie, kasę skarbową w Dębicy.

§ 2. Agendy zwiniętej niniejszem kasy przechodzą na kasę skarbową, istniejącą w siedzibie właściwego inspektoratu skarbowego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII. 1924 r. Nr. 117 poz. 1062).

54.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1924 r.

w sprawie utworzenia inspektoratu skarbowego i kasy skarbowej w Kostopolu, zmiany nazwy inspektoratu skarbowego w Ostrogu oraz zmian w organizacji komisyi szacunkowych do podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu izby skarbowej w Łucku.

Na zasadzie art. 4, 9. 11, 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 391), art. 32 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77. poz. 607), art. 58 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. w sprawie podziału powiatu równieńskiego na dwie jednostki administracyjne i kreowania powiatu kostopolskiego tudzież regulacji granic powiatów: równieńskiego, dubnowskiego, łuckiego, ostrogskiego, krzemienieckiego i horochowskiego (Dz. U. R. P. Nr. 68 poz. 655) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla obszaru nowoutworzonego powiatu kostopolskiego tworzy się inspektorat skarbowy i kasa skarbowa z siedzibą w Kostopolu.

§ 2. Zmienia się nazwa „inspektorat skarbowy w Ostrogu“ na „inspektorat skarbowy w Zdołbunowie“ z rozciągnięciem kompetencji takowego na cały powiat zdołbunowski.

§ 3. Istniejąca dotychczas dla powiatów: dubnowskiego, horochowskiego, krzemienieckiego, łuckiego, ostrogskiego i równieńskiego komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dla powiatów: dubnowskiego, horochowskiego, kostopolskiego, krzemienieckiego, łuckiego, równieńskiego i zdołbunowskiego w granicach określonych przytoczonem na wstępie rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68 poz. 655) nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego przy właściwych inspektoratach skarbowych, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców.

§ 4. Istniejące dotychczas dla powiatów: dubnowskiego, horochowskiego, krzemienieckiego, łuckiego, ostrogskiego i równieńskiego komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego znosi się, a w ich miejsce tworzy się równocześnie dla powiatów: dubnowskiego, horochowskiego, krzemienieckiego, łuckiego i równieńskiego w granicach określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68 poz. 655) nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego przy właściwych inspektoratach skarbowych i w ich siedzibach w ilości i składzie, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1923 r. w celu wykonania ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412). zawierającem przepisy o komisjach szacunkowych i odwoławczych, tudzież o przedstawicielach płatników.

Przy inspektoracie skarbowym w Kostopolu tworzy się nowa komisja szacunkowa do spraw podatku przemysłowego dla całego okręgu tego inspektoratu w składzie 10 członków, 10 zastępców i 15 przedstawicieli płatników z siedzibą w Kostopolu.

Przy inspektoracie skarbowym w Zdołbunowie tworzy się nową komisję szacunkową do spraw podatku przemysłowego dla całego okręgu tego inspektoratu w składzie 8 członków, 8 zastępców i 12 przedstawicieli płatników z siedzibą w Zdołbunowie.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII 1924 r. Nr. 118 poz. 1077).

Opłaty stemplowe.

55.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 19 grudnia 1924 r.

w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) oraz w sprawie uchylenia niemieckiej ustawy o opodatkowaniu przewozu osób i towarów.

Art. 1. Ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należy-

tościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) ze zmianami, wprowadzonemi ustawą z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn powołanej ustawy z 1921 r., będą obowiązywały (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296), oraz obowiązujące powołanej ustawy z 1921 r., będą obowiązywały również po dniu 31 grudnia 1924 r., wymienionym w art. 3 ustawy z dn. 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 563).

Art. 2. Uchyla się ustawę niemiecką o opodatkowaniu przewozu osób i towarów z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 329), obowiązującą na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia zaległości podatku, unormowanego powołaną ustawą.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza sie Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII 1924 r. Nr. 118 poz. 1065).

Monopol tytoniowy.

56.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1024 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409) i w częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 listopada 1924 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 101 poz. 934) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyroby tytoniowe jako też tytonie amerykańskie, określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 listopada 1924 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 101 poz. 934) dopuszczone są do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej do dnia 15 lutego 1925 r.

Zapasy powyższych wyrobów, znajdujące się u koncesjonowanych sprzedawców wyrobów tytoniowych, winny być rozsprzedane w powyższym terminie po cenie taryfowej, ustanowionej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137 poz. 1150).

Z dniem 16 lutego 1925 r. powyższe wyroby tracą charakter wyrobów tytoniowych dopuszczonych do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej w rozumieniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409).

Sprzedaż i nabywanie tych wyrobów po dniu 15 lutego 1925 r. karane będzie po myśli postanowień art. 32, 33 i 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII. 1924 r. Nr. 117 poz. 1063).

57.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1924 r.

w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1925.

Na podstawie art. 6 i 7. ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47. poz. 409) o monopolu tytoniowym, zarządza się co następuje:

§ 1. W r. 1925 uprawa tytoniu odzwolona jest w następujących rejonach uprawy tytoniu:

I. W województwie stanisławowskiem, w powiatach: horodeńskim, kołomyjskim, kosowskim, peczeniżyńskim, rohatyńskim, śniatyńskim, stanisławowskim i tłumackim.

II. W województwie tarnapolskiem, w powiatach: borszczowskim, buczackim, czortkowskim, husiatyńskim, podhajeckim, skałackim, tarnopolskim, trembowelskim, zaleszczyckim i zbaraskim.

III. W województwie wołyńskiem, w powiatach: krzemienieckim, dubnowskim, zdołbunowskim, rówieńskim i w południowej części powiatu łuckiego, po linji kolei Kowel-Zdołbunowo.

IV. W województwie białostockiem, w powiatach: grodzieńskim i wołkowyskim.

V. W województwie pomorskiem, w powiecie grudziądzkim.

VI. W województwie śląskiem, w powiecie rybnickim.

§ 2. Na oznaczonym powyżej obszarze uprawy tytoniu może uprawiać tytoń tylko rolnik, który otrzymał urzędowe pozwolenie na tę uprawę.

Udzielenie pozwolenia na uprawę tytoniu zależnem jest od następujących wymogów:

1. ogólna przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę w gminie, w której okręgu dozwolona ma być uprawa, obejmować musi najmniej 2 ha.

2. przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę przez jednego rolnika nie może być mniejsza niż 500 m² w jednej nierozdzielonej całości.

§ 3. Na obszarach, położonych poza rejonami Uprawy Tytoniu, oznaczonymi w § 1.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może zezwolić według swojego uznania na uprawę tytoniu:

a) rolnikom, którzy zobowiążą się uprawiać tytoń na przestrzeni 2 ha grunntu w jednej nierozdzielnej całości.

b) w miejscowościach (we wsiach, osadach, kolonjach), w których zostanie zgłoszona pod uprawę tytoniu przestrzeń obejmująca ogółem przynajmniej 3 ha gruntu; w tym wypadku przestrzeń gruntu zgłoszona przez jednego rolnika winna wynosić najmniej 500 mtr².

§ 4. Pozwolenie na uprawę tytoniu otrzymać mogą ci rolnicy, którzy wedle obowiązujących ustaw mogą zawierać ważne umowy i których rozporządzenie niniejsze od uprawy tytoniu nie wyklucza.

Od uprawy tytoniu są wykluczeni:

a) osoby zasądzone za przemytnictwo lub za przekroczenie przepisów ustawy o monopolu tytoniowym.

b) osoby, które nie zastosowały się do postanowień z dnia 6 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 20) o uprawie tytoniu w r. 1924 lub do zarządzeń wydanych przez organa skarbowe względnie Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w przedmiocie uprawy tytoniu.

§ 5. Do udzielenia pozwoleń na uprawę tytoniu powołane są:

1. dla obszarów wymienionych w 1, ust. I i II — Inspektorat Uprawy tytoniu w Zabłodowie względnie podległe mu Urzędy Wykupu Tytoniu w Borszczowie, Jagielnicy i Monasterzyskach.

2. dla obszaru, wymienionego w 1, ust. III — Urząd Wykupu Tytoniu w Krzemieńcu.

3. dla obszaru, wymienionego w 1, ust. IV — Dyrekcja Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Grodnie.

4. dla obszaru wymienionego w 1, ust. V — Dyrekcja Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Grudziądzu.

5. dla obszaru wymienionego w 1, ust. VI— Dyrekcja Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Krakowie.

6. dla reszty obszarów państwa — Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 6. Zgłoszenie o pozwolenie na uprawę tytoniu należy składać w wymienionych w poprzednim §-ie, urzędach względnie państwowych fabrykach wyrobów tytoniowych wprost lub za pośrednictwem miejscowych zarządów gminnych najpóźniej do dnia 15 kwietnia 1925 r.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się,

b) miejscowość, gminę, powiat,

c) przestrzeń gruntu, przeznaczoną pod uprawę,

d) dokładne określenie gruntu, przeznaczonego pod uprawę,

e) gatunek tytoniu, który zgłaszający zamierza uprawiać,

f) pochodzenie nasienia, użytego do uprawy ewen. żądanie dostarczenia nasienia przez Zarząd Monopolu Tytoniowego,

g) oświadczenie zgłaszającego się, że obowiązuje stosować się do przepisów i zarządzeń dotyczących uprawy tytoniu, tudzież odsprzedać całą ilość zebranego tytoniu Skarbowi Państwa po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu.

§ 7. Wójtowie (naczelnicy gminy) mają złożone u nich zgłoszenia przedłożyć łącznie wszystkie z każdej gminy urzędom, względnie państwowym fabrykom wyrobów tytoniowych powołanym do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu najpóźniej do końca kwietnia 1925 r.

§ 8. Urzędy względnie państwowe fabryki wyrobów tytoniowych powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu winne:

a) w razie, jeżeli przeciw udzielaniu pozwolenia nie zachodzi żadna przeszkoda lub wątpliwość, wydać jaknajrychlej pozwolenie,

b) w razie, gdy przeciw udzieleniu pozwolenia zachodzą przeszkody, załatwić natychmiast zgłoszenie odmownie,

c) w razie, gdy zachodzą wątpliwości co do istnienia przeszkód przeciw udzieleniu pozwolenia, bezzwłocznie przeprowadzić odpowiednie dochodzenia w porozumieniu z właściwym organem kontroli skarbowej i stosownie do wyniku tych odchodzeń zgłoszenie załatwić.

Wydanie pozwolenia na uprawę tytoniu względnie odmowę załatwienie zgłoszenia winno nastąpić bezwarunkowo tak, żeby zgłaszający otrzymał odpowiedź na zgłoszenie najpóźniej do 15 maja 1925 r.

Odpowiedzi na zgłoszenia należy doręczać za pośrednictwem wójtów (naczelników gmin), sołtysów, lub przez organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

O każdem udzielonem pozwoleniu na uprawę tytoniu należy zawiadomić właściwy terytorjalnie organ kontroli skarbowej.

§ 9. Urzędy względnie państwowe fabryki wyrobów tytoniowych powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, mają do dnia 1 lipca 1925 r., przedłożyć Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego wykaz udzielonych pozwoleń. Wykaz ten, zestawiony według powiatów, ma zawierać miejscowość, gminę, przestrzeń gruntu zgłoszoną pod uprawę tytoniu w każdej miejscowości i gatunek tytoniu do uprawy zgłoszonego.

§ 10. Plantator, przyjmując zezwolenie na uprawę tytoniu, poddaje się tymsamem urzędowej kontroli, oraz przepisom i zarządzeniom, dotyczącym uprawy tytoniu.

Przy urzędowych czynnościach organów kontrolujących uprawę, obowiązany jest plantator, albo osobiście być obecnym, albo upoważnić do zastępstwa inne osoby, a w razie potrzeby być przy tych czynnościach osobiście pomocnym lub też dostarczyć robotników, tudzież udzielać wszelkich wyjaśnień.

§ 11. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa i tylko dla gruntu i przestrzeni, oznaczonych w pozwoleniu.

§ 12. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być wyjątkowo przeniesione na inną osobę w następujących wypadkach:

a) gdy podczas uprawy zajdzie zmiana w osobie użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, a to wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p., natenczas osoba, która otrzymała pozwolenie obowiązana jest o zaszłej zmianie donieść, przedkładając pozwolenie do dni 8-miu organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego powołanemu do nadzorowania uprawy tytoniu. Organ ten uwidoczni zmianę w osobie plantatora w pozwoleniu i doniesie o niej urzędowi, który pozwolenie wydał. Przez przyjęcie pozwolenia przez nowego użytkowcę gruntu przechodzą na niego wszystkie prawa i obowiązki połączone z posiadaniem pozwolenia.

b) gdy posiadacz pozwolenia umrze, pozwolenie przechodzi na jego spadkobiercę lub następcę prawnego. W tym wypadku nie jest wymagane doniesienie o zmianie w osobie plantatora.

§ 13. Gdy plantator zmienia grunt, zgłoszony pod uprawę, na inny, obowiązany jest o tem donieść najpóźniej do dnia 15 czerwca 1925 r., organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzoru plantacji. Organ ten uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu na uprawę.

§ 14. Gdy plantator zmniejsza lub zwiększa przestrzeń gruntu, w pozwoleniu oznaczonem, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do dnia 15 czerwca 1925 r., organ Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego powołany do nadzoru plantacji, który uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu.

§ 15. Zmniejszenie przestrzeni gruntu do uprawy zgłoszonego przez gminę lub plantatora poniżej najmniejszego wymiaru, oznaczonego w 2, może pociągnąć za sobą, o ile nie zostanie usprawiedliwione, wykluczenie gminy względnie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym, a nadto dla plantatora karę konwencjonalną w wysokości 10% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy.

Jako usprawiedliwienie niedotrzymania najmniejszej przepisanej przestrzeni będzie uważane przedstawienie przez gminę względnie plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w oznaczonym rozmiarze, że jednak nie można było przeprowadzić uprawy w tym rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec np. posucha, powódź i t. p.

O tych wypadkach obowiązany jest wójt (naczelnik gminy) względnie plantator donieść w przeciągu 3 dni organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego powołanemu do dozoru plantacji, który to organ usprawiedliwienie to w pozwoleniu na uprawę tytoniu zanotuje.

§ 16. Osoba, która zrzeka się pozwolenia na uprawę tytoniu, obowiązana jest to pozwolenie najdalej do 30 czerwca 1925 r. złożyć organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego powołanemu do nadzoru plantacji, a tenże organ zwróci je urzędowi, który to pozwolenie wydał.

§ 17. Plantator obowiązany jest do czasu odstawienia zbioru tytoniu Skarbowi Państwa o każdem elementarnem lub innem, bez winy jego powstałem zdarzeniu, które spowodowało zniszczenie lub uszkodzenie uprawianego przez niego tytoniu, donieść do 3 dni organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzoru plantacji.

§ 18. Zaniechanie ze strony plantatora wzgl. gminy przepisanego w §§ 12, 13, 14, 15, 16 i 17 doniesienia, pociąga za sobą wykluczenie od uprawy tytoniu w roku przyszłym, niezależnie od ewentualnych kar, przepisanych w ustawie o monopolu tytoniowym.

§ 19. Osobom, które otrzymały pozwolenie na uprawę tytoniu, wyda urząd, powołany do wydawania pozwoleń na uprawę, bezpłatnie nasienie do uprawy tytoniu. W tym wypadku nie wolno osobom użyć innego nasienia do uprawy, pod zagrożeniem wykluczenia od uprawy tytoniu w roku następnym.

§ 20. Na obszarach, wymienionych w § 1 ust. I i II wolno uprawiać tytoń tylko z nasienia, dostarczonego przez Dyrekcję Polskiego Monopol uTytoniowego.

§ 21. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana; przekroczenie tego zakazu pociągnie za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

§ 22. Produkcja nasienia dozwolona jest wyłącznie tylko na zamówienie urzędu, który wydał pozwolenie na uprawę. Plantatorowie obowiązani są w razie zamówienia nasienia zgodzić się na wybór potrzebnej ilości roślin nasiennych na ich plantacjach. Zrywanie liści z roślin, wybranych na nasienie, może nastąpić tylko za zezwoleniem urzędu, który nasienie zamówił. Plantatorowie, u których nasienia nie zamówiono, winni pędy wierzchołkowe i pączki kwiatów bezwarunkowo obłamywać.

§ 23. Za wzorowe prowadzenie uprawy tytoniu będą przyznane plantatorom nagrody pieniężne (premje) przy odstawieniu zbioru Skarbowi Państwa.

§ 24. Plantatorom, którzy na podstawie uzyskanego pozwolenia będą uprawiali tytoń na przestrzeni przynajmniej 1 ha, udzielić może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za odpowiedniem zabezpieczeniem bezprocentowe zaliczki pieniężne na rachunek należytości za tytoń, odstawiony Monopolowi Tytoniowemu.

§ 25. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonują organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego kontroli skarbowej, policji państwowej, żandarmerji wojskowej, oraz straży celnej.

Celem tego nadzoru jest stwierdzenie, czy plantator spełnia swoje zobowiązania, przyjęte z uzyskaniem pozwolenia na uprawę tytoniu, tudzież czy nie dopuszcza się przekroczeń przepisów ustawy o monopolu tytoniowym, względnie rozporządzeń, dotyczących uprawy tytoniu.

Organa, powołane do wykonania nadzoru, uprawnione są do wstępu na grunt, na którym tytoń jest uprawiany i do wszystkich miejsc i schówków, w których plantator tytoń przechowuje. Te czynności należy wykonywać w obec-

ności plantatora lub członka jego rodziny, oraz członka zarządu gminnego.

Każdy urząd, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu, tudzież organ Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, który sprawuje nadzór nad uprawą tytoniu, obowiązany jest prowadzić kataster plantatorów swego okręgu. W katastrze tym należy zapisywać zmiany w osobie plantatora, w gruncie i przestrzeni uprawy, doniesienia plantatora i stwierdzone przekroczenia przepisów o uprawie.

§ 26. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń o pozwolenie na uprawę tytoniu, stosownie do postanowień §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, wspierać organa powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Wójtom (naczelnikom gmin), względnie wyznaczonym przez nich członkom zarządów gminnych, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wypłacać będzie za każd ydzień uczestniczenia w wykonywaniu czynności kontrolnych nad uprawą tytoniu wynagrodzenie w wysokości 5 zł.

§ 27. Ceny wykupna, sposób i termin dostawy tytoniu ustanowi odrębne rozporządzenie.

§ 28. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowych i doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgłoszenia o pozwolenia na tę uprawę należy składać za pośrednictwem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Wyższe uczelnie państwowe, państwowe szkoły rolnicze i zarządy państwowych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez uprzedniego uzyskania pozwolenia, obowiązane są jednakże w wypadku, gdy założona przez nie plantacja doświadczalna obejmuje przestrzeń większą niż 10 m², zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1925 r.

§ 29. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej „Nicotiana affinis vel alata“, „Nicotiana Sanderiana“ i „Nicotiana grandiflora atropurpurea“.

Osoby, które wymienione rośliny zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca r. 1925 miejscowy organ kontroli skarbowej.

Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 22 ustawy o monopolu tytoniowym.

§ 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1925 r. Nr. 2, poz. 17).

Monopol soli.

58.

ROZPORZĄDZENIE
Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na zasadzie punktu 2 L. B. art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. r. zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Kupno i sprzedaż soli jadalnej, wywóz i przywóz tejże na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, oraz wszelki inny obrót solą jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem).

§ 2. Minister Skarbu może zezwolić na:

1) prowadzenie handlu solą jadalną na warunkach prze siebie ustanowionych:

2) na wywóz i przywóz soli jadalnej na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub też z obszaru na którym nie obowiązuja postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wynoszenie soli jadalnej z miejsca produkcji względnie ze składów monopolowych, jako też przyrządzanie względnie przetwarzanie soli jadalnej, nabytej w składach monopolowych celem odsprzedaży, dozwolone jest tylko w wypadkach określonych przez Ministra Skarbu.

§ 4. Minister Skarbu ma prawo:

1) oznaczać ceny nabycia i sprzedaży soli na potrzeby monopolu solnego;

2) sprzedawać po cenach zniżonych sól przeznaczoną:

a) na wywóz poza obszar Rzeczypospolitej;

b) na potrzeby rolnictwa, t. j. na paszę dla bydła lub uprawę roli;

c) na wszelkie cele przemysłowe, z wyjątkiem przemysłu wytwarzającego artykuły żywnościowe dla ludzi;

d) na wsparcie dla ulżenia nędzy wyjątkowej, tudzież sól wydawaną zakładom dobroczynnym, jako jałmużnę;

e) na potrzeby wywozowego przemysłu rybnego;

3) zwalniać z pod zajęcia monopolowego sól wyprodukowaną w salinach prywatnych, przeznaczoną na wywóz zagranicę.

§ 5. Sól przywożona z zagranicy za zezwoleniem Ministra Skarbu (§ 2) podlega opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należytości monopolowej w formie dodatku do cła.

Odpowiedzialność za opłatę należytości monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty tej należytości decydują władze skarbowe.

Należytość monopolowa, nieuiszczona przy imporcie soli ściąga się w sposób przewidziany dla ściągania należytości celnych.

§ 6. Minister Skarbu określa w razie wątpliwości, jakiego rodzaju sól należy uważać za sól jadalną w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Sól, o ile jest przedmiotem monopolu skarbowego, nie może być przedmiotem egzekucyjnego zajęcia, ani zastawu bez zezwolenia właściwych władz skarbowych.

Natomiast wszelkie roszczenia do właścicieli względnie posiadaczy soli mogą być dochodzone i ściągnięte z osiągniętej ceny sprzedaży soli.

Sprzedaż soli.

§ 8. Sól jadalna może być sprzedawana tylko w miejscach na ten cel przeznaczonych i przepisowo oznaczonych po cenach ustanowionych przez Ministra Skarbu.

§ 9. W cenie sprzedaży soli jadalnej dla konsumnta oznaczonej przez Ministra Skarbu mieści się zysk Skarbu Państwa, w wysokości określonej przez tegoż Ministra.

§ 10. Obrót solą podlega nadzorowi władz skarbowych.

Przedsiebiorcy zakładów, wytwarzających sól jadalna, jako też prowadzacą handel taką solą, obowiązani są udzielać kontroli skarbowej wszelkiej pomocy i wyjaśnień przy spełnianiu jej obowiązków.

Organizacja monopolu solnego.

§ 11. Naczelny zarząd monopolu sprzedaży soli sprawuje Minister Skarbu, który stanowi najwyższą instancję w sprawach dotyczących przywozu, wywozu i handlu solą.

Tenże Minister ustala ogólny plan eksploatacji monopolu sprzedaży soli, ustanawia organ bezpośrednio powołany do kierowania tymże monopolem i do wykonywania praw, przysługujących mu z mocy niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Przedmiotem handlu na obszarze Rzeczypospolitej może być tylko sól, pochodząca ze składów monopolowych.

Postanowienia karne.

§ 13. 1) Kto bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej:

a) sprowadza sól jadalną z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje,

b) wynosi lub wydaje sól jadalną lub solanke z miejsca produkcji lu bteż z magazynu monopolowego.

2) Kto sól wydaną po cenach zniżonych na pewien oznaczony użytek używa na inny cel aniżeli w zezwoleniu podano,

3) Kto usuwa środek denaturacyjny z soli w tym celu, aby uczynić ją zdatnb do spożycia ludzkiego,

4) Kto podrabia lub naśladuje opakowanie soli pochodzącej ze składów monopolowych, będzie karany grzywną w wysokości od 2 do 5-krotnej wartości soli, stanowiącej przedmiot przekroczenia, co najmniej jednak w kwocie 5 zł.

§ 14. Wartóść soli stanowiącej przedmiot przekroczenia oznacza się wedle cen takiej samej ilości i takiej samej jakości soli mononolowej.

O ile obliczenie podstawy wymiaru grzywny będzie niemożliwe, natenczas nałożoną będzie grzywna w wysokości od 5 — 1.000 zł.

§ 15. Oprócz kary pieniężnej przewidzianej w § 13 i 14 można orzec konfiskatę soli jadalnej stanowiącej przedmiot przekroczenia, jakoteż konfiskatę przyrządów i środków pomocniczych, służących do popełnienia przekroczenia.

§ 16. Kto w przedsiębiorstwie produkującem sól jadalną nie prowadzi zapisków kontrolnych, przepisanych przez władzę skarbową lub też prowadzi je nierzetelnie będzie karany grzywną w wysokości od 100 do 1000 złotych.

§ 17. Wszelkie inne przekroczenia niniejszego rozporządzenia jakoteż wydanych na jego podstawie przepisów ulegną karze porządkowej od 2 do 500 zł.

§ 18. Kary przewidziane w niniejszem rozporządzeniu nakłada się niezależnie od kar przewidzianych za te same czyny w innych ustawach.

§ 19. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny kare aresztu zastępczego według słusznego uznania jednak nie ponad 6 tygodni.

§ 20. Orzekanie kar przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu należy do władz skarbowych I instancji. Skazany może w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia karnego albo odwołać sie do władzy skarbowej II instancji, która orzeka ostateczni, albo też zażądać przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który orzeka w I instancji.

Od wyroku sadu okregowego przysługuje skarga do Sadu Najwyższego (w b. dzielnicy rosyjskiej skarga kasacyjna, w b. dzielnicy austriackiej zażalenie nieważności, w b. dzielnicy pruskiej skarga rewizyjna).

Postanowienia przejściowe.

§ 21. Kto w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prowadzi hurtowy handel solą na obszarze Rzczypospolitej ma o tem donieść w ciągu dni 30 właściwej władzy skarbowej.

§ 22. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 23. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiazujaca:

2) rozporządzenie z 21 maja 1917 r. Nr. 46 Dz. Rozp. c. k. zarządu wojskowego w Polsce o monopolu przywozu i handlu soli.

2) ustawa o soli z dnia 25 stycznia 1918 r. Nr. 104 poz. 444 Dz. Rozp. Jen. Gub. w Warszawie;

3) ustawa niemiecka o pobieraniu podatku od soli z 12 października 1867 r. str. 41 niem. Dz. Ustaw;

4) wszelkie inne przepisy i postanowienia sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od daty ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) Wł. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) A. Żychliński.

(Dz. U. R. P. z dn. 31.XII 1924 r. Nr. 117 poz. 1043).

Podatki konsumcyjne.

59.

OKÓLNIK L. 16270/D. A. M. — W.a.

O wypełnianiu książki pomocniczej browarów. Do Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

W uzupełnieniu rozporządzenia z 25/VIII 24 w przedmiocie wykonania ustawy o opodatkowaniu piwa (Dz. Ustaw Nr. 90, poz. 850) ze względu na trudności w wypełnianiu r. 3 i 4 książki pomocniczej 2a (§ 58 rozp.) browarów, zezwala się nie wymieniać w tych rubrykach Nr. Nr. poszczególnych naczyń, lecz oznaczać tylko liczbę naczyń poszczególnych rozmiarów (np. 5 sztuk po 20 l.).

Warszawa, dnia 23 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki,*
Dyrektor Departamentu.

60.

OKÓLNIK L. 15950/24 D.A.M.—W. a.

O badaniu zawartości alkoholu w piwie.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV, Śląskiego Urząd u Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

W praktyce browarniancj stosuje się dla określenia cukrowości, kwasowości, alkoholu itp. wyłącznie wyrażenia wagowe. Celem uprzedzenia możliwych nieporozumień między Kontrolą Skarbową, a zarządami browarów w przedmiocie mocy alkoholowej piwa, mają organa Kontroli Skarbowej badać zawartość alkoholu w piwie również w wymiarach wagowych. Ponieważ organa Kontroli nie posiadają przyrządów do określenia w płynach wagowych procentów alkoholu, należy przeto posiłkować się w tych razach zwykłymi alkoholomierzami Trollesa i przeliczać rzeczywistą moc objętościową na wagową, korzystając z załączonej tabliczki redukcyjnej.

W wątpliwych wypadkach należy zbadać piwo na zawartość alkoholu w % % wagowych w pracowni chemicznej z pomocą piknometru.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki,*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

61.

OKÓLNIK T. 98.

O cleniu piłek z gumy.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu Departament Ceł wyjaśnia, że wszelkie piłki z gumy „Mousse" (pełne, bez powietrza) oraz piłki dęte obciągnięte tkaninami, siatkami lub innemi materjałami, podlegają cłu według poz. osiemdziesiątej ósmej p. pierwszego lit. odpowiedniej (poz. 88 p. 1 lit. odpow.), jako piłki sportowe.

Warszawa, dnia 20 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

62.

OKÓLNIK T. 83.

O cleniu papieru pergamentowego.
Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Departament Ceł wyjaśnia, że papier pergamentowany, tak zw. „Pergament Ersatz", bielony, niebielony, matowy i satynowy podlega cleniu według poz. 177 p. 2 lit. c.

Powyższy papier posiada cechy pergaminu roślinnego — jest przezroczysty, staje się miękkim w wodzie i przybiera poprzednie właściwości — sztywnieje po wyschnięciu, nie przepuszcza wody i wilgoci, przy nagrzewaniu na świecy na powierzchni papieru tworzą się pęcherzyki.

Warszawa, dnia 10 lipca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

63

OKÓLNIK T. 85.

o przywozie lekarstw gotowych, surowic, szczepionek, preparatów opiumowych i odurzających. Do Wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przywóz do polskiego obszaru celnego lekarstw gotowych, surowic, szczepionek, preparatów opiumowych i odurzających odbywać się winien i nadal według obowiązujących przepisów, wyszczególnionych w okólnikach Dep. Ceł T. 27 i T. 28.

Urzędowe wykazy lekarstw dozwolonych do przywozu, w miarę ustalania potrzeby lekarstw tych w kraju, będą wydawane w przyszłości przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych Generalną Dyrekcją Służby Zdrowia.

Wymienione wykazy stanowić będą przewidziane uwagą 3 do poz. 113 rozporządzenia o przywozie lekarstw.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski*,

Dyrektor Departamentu Ceł.

Pożyczki państwowe.

64.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o zaciągnięciu pożyczki zagranicznej.

Na zasadzie art. 1 lit. C. p. 3 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71 poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Celem zabezpieczenia Skarbowi Państwa środków dla dokonania inwestycji państwowych oraz dostarczenia środków na akcję kredytową dla życia gospodarczego przy pomocy banków państwowych, zarządza się wypuszczenie obligacyj państwowych do sumy dwieście siedemdziesiąt pięć miljonów złotych amortyzowanych nie mniej jak w ciągu lat 20 i oprocentowanych nie wyżej 8%.

Obligacje te winny być zabezpieczone przez szczególne uprawnienia i gwarancje nie połączone jednak z wydzierżawieniem monopoli i kolei państwowych.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do zawarcia z zagranicznem konsorcjum bankowem umowy w sprawie ustąpienia mu tych obligacji po kursie jaki osiągnie.

§ 3. Upoważnienie do podpisu odnośnej umowy nastąpi przy zachowaniu zwykłych formalności.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII 1924 r. Nr. 118 poz. 1066).

65.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 grudnia 1924 r.

w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Państwa w Banku Gospodarstwa Krajowego pożyczki w kwocie 25.000.000 zł. w 8% obligacjach komunalnych.

Na podstawie art. 1 dział C punkt 3 oraz art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 25.000.000 zł. w 8% obligacjach komunalnych Banku Gospodarstwa Krajowego celem podwyższenia kapitału zakładowego tego Banku.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie zdniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII. 1924 r. Nr. 118 poz. 1074).

Przepisy rachunkowo-kasowe.

66

OKÓLNIK L. D.K. 6456/24 W.A.K.

W sprawie ustalenia terminu ulgowego dla wydatków budżetowych okresu 1924 r.

Do wszystkich Władz Centralnych.

Na podstawie art. 8 ustawy skarbowej na rok 1924 z dnia 29 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 747 z 1924 r.) oraz zgodnie z § 16 przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 45, „Monitor Polski“ Nr. 285 z r. 1921), Ministerstwo Skarbu ustala okres ulgowy, w czasie którego mogą być dokonywane wydatki, dotyczące okresu budżetowego 1924 r. z kredytów budżetu tegoż roku, na przeciąg jednego miesiąca, t. j. do 31 stycznia 1925 r.

W tym okresie mogą być realizowane w kasach w granicach pozostałości kredytów roku budżetowego 1924 wszystkie wydatki (budżetowe), dotyczące tego roku, na podstawie asygnacji, wystawionych bądź w roku ubiegłym, bądź w roku 1925 i doręczonych Kasom nie później, jak dnia 27 stycznia 1925 r.

Kasy Skarbowe, które otrzymają asygnacje z upoważnieniem innych Kas lub Izby Skarbowej po dniu 27 stycznia 1925 r., realizować będą te asygnacje do 31 stycznia 1925 r. włącznie.

Wydatki w okresie ulgowym mogą być dokonywane tylko wówczas, jeśli znajdują pokrycie w kredycie otwartym na okres budżetowy 1924.

Wszystkie niewyczerpane do dnia 31 stycznia 1925 r. pozostałości kredytów wygasają i żadne wydatki na rachunek ich nie mogą być po tym terminie dokonywane.

Nieuregulowane należności z roku ubiegłego po tym terminie mogą być asygnowane z kredytów roku 1925 (§ 17 ust. 2 przepisów rach.-kasowych).

Niezrealizowane do dnia 31 stycznia 1925 r. asygnacje Kasy Skarbowe zwrócą natychmiast bezpośrednio władzom asygnującym z odpowiednią adnotacją.

Warszawa, dnia 19 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Czauderna,*

Dyrektor Departamentu Kasowego.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

67.

SPROSTOWANIE.

1) W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o zakładaniu naukowych i egzaminach szkolnych wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629), w § 2 punkt b, po wyrazach: „i szkoły realne 7-klasowe“ należy dodać opuszczone wyrazy „seminarja nauczycielskie“.

2) W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 630) w § 2 punkt a) zamiast wyrazów „z pomyślnym skutkiem“ winno być „z pomyślnym wynikiem“; — w ustępie ostatnim tego paragrafu zamiast wyrazów: „punktów a) do f)„ winno być „punktów a) do e)“; w § 14 punkt 5) zamiast wyrazów: w § 1“ winno być „w § 11“.

w załączniku Nr. 6 (str. 946) zamiast wyrazów: „Władze i urzędy podległe“ winno być „Władze, urzędy i instytucje podległe“;

68.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

w sprawie potrącania z uposażeń funkcjonarjuszów państwowych wartości, otrzymywanych ze Skarbu Państwa świadczeń w naturze.

Na podstawie art. 1 punkt A 8 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71 poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. stanowię co następuje:

§ 1. Z uposażenia funkcjonarjuszów państwowych w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) potrąca się wartości wszystkich świadczeń w naturze, obciążających Skarb Państwa, a nie opartych na przepisach wymienionej ustawy.

§ 2. Wartość świadczeń ustalana będzie przez władzę służbową funkcjonarjusza, przy zastosowaniu norm zasadniczych, wydanych przez właściwą władzę naczelną w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 3. Przeciw orzeczeniu władzy służbowej ustalającemu wartość świadczeń przysługuje funkcjonarjuszowi prawo odwołania do właściwej władzy przełożonej. Odwołanie należy wnieść w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia. Orzeczenie władzy przełożonej nad władzą służbową funkcjonarjusza jest ostateczne.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do tych świadczeń w naturze, które przyznane zostały, jako wynagrodzenie za pracę w niedzielę (punkt 2 art. 101 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej — Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), jak również do wszystkich świadczeń w naturze, pobieranych przez funkcjonarjuszów dyrekcyj lasów państwowych i nadleśnictw państwowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 31.XII 1924 r. Nr. 118 poz. 1068).

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 27472. 9-X. 1924 r.